

TRANSPORTNO OSIGURANJE

VIŠI PRIVREDNI SUD SR HRVATSKE

Presuda br. III-Sl-563/77-2
od 11.V 1977.

Vijeće: Ivo Bešker, Petar Sremac, Stanko Skok

Osiguranje od odgovornosti vlasnika odnosno korisnika cestovnog vozila - Osiguratelj koji je osigurao odgovornost vlasnika odnosno korisnika cestovnog vozila dužan je osiguratelju oštećenog vozila, koji je svom osiguraniku nadoknadio štetu na osiguranom vozilu, nadoknaditi štetu u punom iznosu, pa i kada je za štetu odgovoran i vlasnik drugog vozila koji je sudjelovao u prometnoj nesreći - Osiguratelj, koji je na ovaj način nadoknadio štetu, ima pravo u posebnoj parnici zahtijevati da mu se nadoknadi iznos isplaćene osigurnine u omjeru odgovornosti drugog vozila

Tužitelj je strani osiguravajući zavod, a dvojica tuženih su domaći osiguratelji. Tužitelj u tužbi navodi da je automobil njegovog osiguranika pretrpio štetu u prometnoj nesreći blizu Dubrovnika. On je nadoknadio osiguraniku pretrpljenu štetu i zahtijeva od tuženih da mu nadoknade isplaćenu osigurninu. U obrazloženju svog zahtjeva navodi da su za štetu odgovorna dva automobila, od kojih je svaki bio osiguran od odgovornosti kod prvo- odnosno drugotuženoga.

Sud je obvezao drugotuženoga da tužitelju isplati utuženi iznos u cijelosti, a prvotuženog oslobodio dužnosti naknade štete. U obrazloženju prvostepene presude se, između ostalog, navodi:

Sud je na temelju rezultata izvedenih dokaza utvrdio da je zahtjev tužitelja osnovan u pogledu drugotuženoga. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da cijena popravka predmetnog automobila u Jugoslaviji na bazi postojećeg izviđa štete od 24.VII 1972. godine iznosi, i to: prednji dio automobila 20.638.- dinara, a stražnji dio automobila 11.070.- dinara, ukupno 32.113.- dinara. Vještak je naveo da bi, uzimajući u obzir stavke za nove dijelove i rad koje su obuhvaćene u računu švicarske autoradionice a nisu obuhvaćene u izvidu štete od 24.VII 1976. godine, cijena popravka automobila u Jugoslaviji iznosila, i to za prednji dio automobila 23.072.- dinara, a za stražnji dio automobila 14.129.- dinara, odnosno ukupno 37.021.- dinar. Vještak

je takodjer u svom nalazu istakao da je popravak automobila u našim radionicama bio izvediv, a što se tiče roka gotovosti, da treba uzeti u obzir okolnost da postoji od vremena do vremena nestašica pojedinih rezervnih dijelova, i da se rok gotovosti radi terminiranja isporuke rezervnih dijelova sa strane uvoznika može otegnuti iznad mjesec dana, što bi inače bio primjieran rok gotovosti. Stranke nisu prigovorile nalazu i mišljenju vještaka. Sud je poklonio punu vjeru nalazu i mišljenju vještaka jer je nalaz dan po najboljem znanju i savjesti, a pošto je vještak uzeo u uvid i svu dokumentaciju i izvršio analizu svih potrebnih elemenata da se utvrdi visina troškova za popravak predmetnog automobila u Jugoslaviji. Drugotuženi, pošto je primio dokumentaciju, nije osporio osnovu tužbenog zahtjeva, kao ni okolnost kako je došlo do štete, a koja šteta je prouzročena krivnjom vozača koji je osiguranik drugotuženoga i S.P. koji u času nastale nesreće nije imao svoje vozilo osigurano kod prvotuženoga, kako to proizlazi iz izvještaja SJS Općine od 22.X 1975. godine broj 1960/1. Sud smatra da pitanje krivnje vozača drugog vozila nije za ovaj sudar od pravne važnosti u ovoj parnici, te će se to pitanje rješavati u eventualno regresnoj parnici između drugotuženog i osiguravajućeg zavoda kod kojega je vozač S.P. u času kada je došlo do štete imao osigurano svoje vozilo. S obzirom na sve izloženo valjalo je presuditi kao u dispozitivu ove presude.

Pravodobnom žalbom drugotuženi pobija tu presudu zbog svih razloga navedenih u čl.342. Zakona o parničnom postupku, ali te žalbene razloge pravodobno posebno ne obrazlaže. Predlaže da se pobijana presuda preinači tako, što će se tužitelj odbiti u cijelosti s tužbenim zahtjevom prema tuženome, ili najmanje s 50% tužbenog zahtjeva ako drugostepeni sud prihvati podijeljenu odgovornost odgovornost za nastanak štete između osiguranika tuženoga i trećeg učesnika u prometu, vozača koji je takodjer najmanje 50% kriv za štetu prouzročenu osiguraniku tužitelja, srazmjerno s troškovima spora, ili da se pobijana presuda ukinu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno sudjenje. Žaliteljev podnesak od 7.II 1977. godine, nazvan obrazloženje, nije mogao ni biti uzet u razmatranje jer je podnesen iza roka predviđenog u čl.43o. Zakona o parničnom postupku.

U odgovoru na žalbu tužitelj pobija navode drugotuženoga iznesene u žalbi, te predlaže da se ta žalba odbije a žalitelj sudi da mu naknadi troškove odgovora.

Drugostepeni sud je stao na stajalište da žalba nije osnovana iz slijedećih razloga:

Pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl.343, st.2. Zakona o parničnom postupku, sud u prvostepenom postupku nije našao takvih povreda.

Žalitelj, nadalje, neosnovano ističe i žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrdjenog činjeničnog stanja, kad je prvostepeni sud sve važne činjenice za zakonitu odluku u ovom sporu valjano utvrdio. Utvrdio ih je ne samo na osnovi uvida u spisu priložene dokumentacije, već i na osnovi nalaza i mišljenja, kojim stranke nisu prigovorile, a koji je nalaz sud s pravom prihvatio i poklonio mu vjeru.

Napokon, prvostepeni je sud na tako valjano utvrdjeno činjenično stanje pravilno primijenio i materijalno pravo, u obrazloženju izložio propise odnosno pravna pravila na kojima je zasnovao svoju presudu - koje razloge prihvaća i ovaj drugostepeni sud - pa je stoga žalbu drugotuženoga trebalo odbiti kao neosnovanu i presuditi kao u dispozitivu, s tim da je tužitelju dosudjen i trošak odgovora na žalbu (čl.356. i čl.155, st.1. i 143, st.1. Zakona o parničnom postupku).

V.V.